

Utak

Mehetek erre arra
 meg is állhatok itt
 leülhetek a padra
 nézhetek mozit
 de nem szakadozhatok szét
 a bőröm összetart –
 ha folyóban fuldokolnék
 csak egyfele vonzzon a part.

Elválva összeszaladnak
 hogy szétágazzanak
 a kérges tétova talpak
 alatt az utak
 ez a szép az a jó vagy a hasznos
 ez: ölbe, az: égbe temet
 de bárhova mennék, magamhoz
 jussak közelebb.

Hiába csábít a forrás
 szirén-dala százfelől
 hisz minden út lemondás
 az összes többiről
 Radar les – elindul az ösztön
 az ész már másfele lép
 de bárhova tartok, örökkön
 dupla vagy semmi a tét.

A nap

A sérelmek futóárkaiból
 kikacsintva, a vakremények
 szétoszló kódén át, messze túl
 a balfácán díszlettervező: a végzet
 mesterséges romjain, porig-égett
 vágyak falvait józanul

körülvevő sértetlen kőkerítések
 gyűrűin túl ma ismét meglepett
 szemembe lobbán
 – reggel van? este? – nem tudom –
 a kelő vagy bukó nap – meleg,
 kerek és fénylő, mint fiú-koromban.